

A temetés.

A temetési szertartás kezdetét d. u. 3 órára jelezte a rendezőség, de már jóval a kitűzött idő előtt gyülekezni kezdett a gyászoló közönség. A nagyméretű templom csak igen kis részét fogadhatta be annak a hatalmas embertömegnek, amely ellepte véges-végig a széles Kossuth Lajos-utcát. Csakhamar gyülekezni kezdtek a Kolozsvárt levő politikai s erkölcsi testületek, közintézmények képviselői. A részükre fenntartott helyekre egymásután vonultak fel Pop Danila tábornok-hadtestparancsnok, négy tábornok és tizenkét tiszt kíséretében. Dan Parten vármegyei prefektus, a város képviseletében Mihali Tivadar polgármester, kik a ravatal jobboldalán foglaltak helyet. Külön széksor volt felállítva a diplomáciai képviseletek számára, amelyen az angol, francia, német, olasz, magyar, csehszlovák és osztrák konzulátusok képviselői helyezkedtek el. A kormányt Paclișeanu kultuszállamtitkár képviselte. Mellette az erdélyi róm. kath. Státus vezetőségének képviselői, Balázs András dr. kanonok referens és Jósika Gábor báró világi elnök ültek. Az elsők között érkezett Sulyok István a királyhágomelléki református püspök és egyházkerülete főjegyzője. Sorra vonultak be az erdélyi református egyházkerület igazgatótanácsának tagjai, Vásárhelyi János püspökhelyettes-főjegyzővel az élükön, a református theologia tanári kara, Tavaszgy Sándor dr. igazgatóval, a református egyházi főgondnoki kar Ugron Istvánnal, a református leányiskola főgondnoka, Bánffy Miklós gróf. A róm. kath. egyház részéről Hirschler József dr. prelátus, a Szent Ferenc-rend képviseletében P. Trefán Leonárd házfőnök és rendtársai; a piarista rend részéről Patay József dr. rendfőnök. Résztvettek a gyászszertartáson a gör. keleti egyház képviselői is Ivan püspök vezetésével és a görög katolikus egyház delegátusa. A magyar lutheránus egyházat Frint Lajos püspök képviselte több vezető egyéniséggel együtt, a kolozsvári lutheránus egyházközség kiküldötteit pedig Alberti lelkes vezetője és a neológ és ortodox zsidó egyházközségek szintén képviseltették magukat. Néhány perccel három óra előtt érkezett az országos Magyar Párt elnöksége: Inczedy Joksman Ödön, ügyvezető-alelnök, Deák Gyula dr. főtitkár és Várady Aurél dr. Küldöttséggel képviseltette magát a Hangyaszövetkezet, Garda Kálmán ügyvezető-elnök, Müller Jenő dr. és Szentiványi Árpád dr. útján. Az első padban fenntartott helyen fog-

laltak helyet az Erdélyi Irodalmi Társaság tagjai Dózsa Endre elnökkel, az Emke vezetősége Sándor Józseffel, az Erdélyi Kárpát Egyesület küldöttsége. Mögöttük ültek a kolozsvári Kereskedelmi és Iparkamara delegátusai, a Kisebbségi Ujságirószervezet kiküldöttjei, a Magyar Színház vezetősége Janovics Jenő dr. igazgatóval élükön, az Erdélyi Gazdasági Egyesület, az Országos Magyar Dalosszövetség delegátusai és az összes jótékony nőegyesületek.

A gyászoló unitárius egyház összes szervei egyszerre vonultak fel. Legelől az Egyház Képviselő Tanács tagjai, Ferenczy Géza dr. és Szent-Iványi József dr. főgondnokokkal, Boros György dr. püspökhelyettessel az élén. Az esperesi testület, a lelkész kör tagjai, a theologia akadémia, a kollégium vezetősége és tanári kara, a Dávid Ferenc Egylet, a Nőkészövetségének összes tagjai, mindannyian gyászbaöltözöttek, mélyen megrendülve helyezkedtek el az elveszített főpásztor ravatala körül.

Mély megilletődés fogott el a zsúfolásig megtelt templomban mindenkit, mikor a tekintet a ravatal baloldalán mély gyászban roskadt özvegy megtört alakjára esett, ki hatvanhét esztendőn keresztül a legtökéletesebb boldogságban, ideális családi életet élt a boldogult férjével, Erdély nagy halottjával, Ferencz Józseffel. A népes család apraja-nagyja övezte körül a megtört öregasszonyt, hogy az utolsó nagy fájdalmat elviselhetővé tegye.

A megrendítő gyász szárnyain egyszerre fölzendül az ének: — „Szomorúan sóhajt szívünk fel tehozzád jó Istenünk“ — a szemekből a könny kihull s a hatalmas embertábor egyszerre áll fel, hogy úgy intezze búcsúzó szavát az elköltözött főpásztorhoz.

Temetés a templomban.

Az örökszép zsoltár szárnyakat kap és igéitől megnehezednek a szívek, de ott ég a szomorú akkordok mögött a hit vigasztalása is: „Te benned biztunk eleitől fogva.“ A templom népe egygyé forrik a megindultságban. Csak akkor szegződik a magasba a tekintet ismét, mikor Boros György dr. püspökhelyettes a Magyar- és Honvéd-utcai és Honvéd- és Magyar-utcai ref. földészdalárdák közös karának éneke közben megjelenik a fekete gyászba vont katedrán.

A néma csendben tompán, megrendülten hallszik a szó a püspökhelyettes-főjegyző ajkairól:

Dr. Boros György püspökhelyettes-egyházi főjegyző imádsága a temetési szertartáson a templomban, Ferencz József püspök koporsója mellett 1928. február 22-én délután 3 órakor.

Sajgó szívvel, de nem lankadó hittel Tehozzád kiáltunk mindenható felség, mert lehullt a mi fejünknek koronája.

Csendülj meg szent templom kárpitja, hadd ébredjenek föl és zendüljenek meg még egyszer azok az imaszavak, melyeket erről a helyről oly sokszor árasztott szét, mint balsamolaj illatát, az Úrnak ama választottja, kinek immár oly néma az ajaka, mint a sir.

Ébredjeteek föl ti isteni kijelentések a buzgó szívek táblájáról és áldjátok az Urat, mert ő jó s az ő irgalma megdicsőült közöttetek az apostoli főpásztor csodálatosan szép, hosszú életében.

Sírni és síratni jöttünk, mert a halál elragadta, a koporsó elzárta tőlünk őt, aki nekünk pátriárkai atyánk, mózesi törvényhozónk, világeletemi büszkeségünk volt. De nem sírunk, elfojtjuk a panasz szavát, sőt inkább hálát zengünk Istenünk, hogy atyai jószágod forrását oly bőségben fakasztottad ránk ő általa.

Köszönjük bölcs Isten, hogy midőn prófétává hívtad őt és ő így szólt: „ne küldj Uram, mert ifjú vagyok én, nem tudok beszélni“ — te parancsoltál: ne mondd, hogy ifjú vagyok, hanem